

HIREK

oooo

Koporsót visznek . . .

Puhafából való, szürkésfehérre festett, egyszerű koporsót, Katonakoporsót. . .

Érettünk meghalt hőst visznek, de nem kísérik ki a temetőbe. Régi idők szomorú emléke: a Szent Mihály lova, ismét előkerült a lemtárból s azon teszi meg utolsó útját a hős, aki „élt 32 évet.”

Négy fehér vászonköpenyes, vörös-keresztes szanitéc vállán pihen, jobban mondva inog ide-oda a Szent Mihály lova és rajta a katonakoporsó. A halottvivő katonák hol az ut egyik, hol a másik szélén ballagnak rökadozó léptekkel. Mindenáron ki akarják kerülni a bokáig érő sarat, amelyet a tavaszi eső lágyított fel az úton. Vagy talán nem is a sarat kerülik? Talán időt akarnak engedni a tavaszi napsugárnak, mely hol előbukkan a felhők mögül, hol megbuvik mögöttük. Hadd bucsuzzék el az aranyos napsugár a hős koporsójától! Ugy sinés más, aki elbucsuzzék tőle, mert nincs senki is, aki utolsó útján kísérné.

Soha ilyen árva temetést még nem láttam. Talán ép azért, ilyen meghatót sem.

„Élt 32 évet.” Hol? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy a haremzöről hozta ide magával a halálos kórt, mely sirba döntötte. Nem jól mondom. Nem ő hozta ide magával a halálos kórt, ellenkezőleg: az hozta őt ide. És eszembe jut, hogy azalatt, míg a négy szanitéc a temetőbe vivő ut sarat kerülgeti a névtelen hős koporsójával, addig otthon, valahol messze-messze Tirolban, vagy Csehországban reménykedő lélekkel ifju, bánatos feleség várja hős ura hazatértét. Talán apró gyermekek mondanak gagyogó szájjal imát a jó istenkéhez, hogy engedje minél előbb haza az édes atyjukat a háborúból. Hogy ne legyen anyuka mindig olyan szomorú. Hasztalan akarja eltitkolni előttük könnyeit, mindennap látják őt sirni. Sir az apjuk után.

Kis kacsoikat szépen örszétéve imádkoznak. Imádkoznak és reménykednek, mert apukának haza kell jönnie és apuka haza fog jönni. . .

És akkor megint napsugaras és mosolyos lesz az utcájuk, az udvaruk, a szobájuk, a — mamájuk.

Mint kertjük kerítése mentén a tavasz, úgy nyiladozik szívük bensejében a remény. S mire majd az egész kert virágba borul, a reménypalánta most még vékony, zöldszinű szárán is kifakadnak a viszontlátás örömeinek piros rózsái. Mert apukának haza kell jönnie és apuka haza fog jönni. . .

És ők nem fáradnak bele a reménykedésbe, de belefáradnak a szanitécek a koporsóvivésbe. Leteszik, mert fel kell lélekzeniök és letörölniök homlokukról az izzadság esőppjeit. Aztán újból megindulnak. A villamosról nézzük a legnéptelenebb és egyuttal legmeghatóbb temetési menetet és megindulunk mi is mindnyájan, csak úgy sajog a megindulástól a szívünk.

Jó idő multán kiérnek ők is a temetőbe. És ha nem volt, aki kikísérje a temetőbe az elhunyt hőst, aki élt 32 évet, mégis akadnak a temetőt látogató közönségből, — vasárnap délután van — akik összesereglenek a katonasirja körül.

Mire odaértem én is, a koporsót már leeresztették a sirba és nem volt rá módom, hogy elolvashattam volna a koporsófedél másik felének a felírását. Csak annyit tudtam róla, amennyit a villamosról olvashattam. „Élt 32 évet.” Pedig megérdemelte volna, — hisz érettünk, itthon maradottakért halt meg — hogy legalább áhitattal kiejtsük a nevét. Megkérdeztem tehát az egyik katonától, hogy hívták a halottat.

— Rajta van a neve a koporsón, de mi biz nem olvastuk el. Nem a mi dolgunk az olvasás, mondja fásultán. A többi három még annyit sem szól és közömbös és rész-

vételen szívvel hányják a sárga agyagrögöt a hős egyszerű, puhafa, szürkésfehér koporsójára.

Ritmikusan megismétlődő koppanás a harangszó, az ima, a bucsuztató, az elsiratás, a — jutalom.

Az egyik szanitécnek ugylátszik már unalmas a munka szüneti társait:

— Siessünk emberek, aztán gyujtsunk pipára és ballagjunk vissza!

— El, el innen! gondolom magamban és távozom. A tavaszi szellő, annyi szerelmes sóhaj, annyi epedő óhaj hordozója, annyi ártatlan ima égbe szállítója, durva kacaj hangját hozza a sir felől füleimhez.

És eszembe jut, hogy valahol messze-messze ifju, bizó feleség, apró, ártatlan gyermekek erénykedő lélekkel várják, mikor jó meg a szerető férj, mikor tér vissza békés otthonába az édes, jó apuka. Mert apukának haza kell jönnie és apuka — nem fog haza jönni.

Striegl F. József.

— **Back Bernát 50.000 koronás adománya.** Back Bernát a háboruban megbénult katonák segélyezésére 50.000 koronát adott át dr. Cicatricis Lajos főispán kezéhez. A főispán az adományt átküldte a tanácsnak, dr. Somogyi Szilveszter polgármester pedig javasolni fogja, hogy a város köszönje meg a nagylelkű adakozónak a nemes adományt. A béna katonákról gróf Tisza István miniszterelnök intencióinak megfelelően egyébként is gondoskodni fog a város. Összeírják majd őket és a jótékony egyesületek bevonásával műhelyt állítanak fel, amelyben valamennyit új mesterségre kiképezik. Back Bernát bőkezű adománya a béna katonákért való szegedi akciót az ügy érdeméhez mért nagy jelentőséggel vezeti be.

— **Az egészségügyi bizottság ülése.** Az egészségügyi bizottság hétfőn délután öt órakor dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnöklésével ülést tartott a városháza bizottsági termében. A bizottság a tiszt főorvosi állásra beadott pályázatokkal foglalkozott és megállapította, hogy az összes pályázók képesítései megfelelőek. A bizottság a megüresedett állásra senkit sem kandidált, az összes pályázati kérvényeket a főispán elé terjeszti.

— **Személyi hír.** Cicatricis Lajos dr. főispán Szegedre érkezett. A főispán kedden délelőtt résztvesz az előkészítő tanácsülésen, szerdán délután pedig a közgyűlést vezeti.

— **Egy főhadnagy, akit négyszer kitéttettek.** Érdekes katonai karrierrel kaptunk hírt, amely szegedi vonatkozású is. Klemann István honvédtüzér főhadnagy ütegparancsnak, 1904-ben jelesen végezte a szegedi főreál iskolát. Szegedről a mödlingi tüzérakadémia elvégzése után a lugosi 26-ik divízióhoz került és már akkor feltűnt erélyes bátorságával. A lugosi árvíz alkalmával ugyanis élete kockáztatásával több ember életét megmentette, amiért a „Signum laudis” kapta. A honvédtüzérség felállítására óta a 4-ik honvéd táborigazgató ezred főhadnagya. A háboru kitörése óta ütegparancsnok, állandóan tűzvonalban van és egész a mai napig szabadságon nem volt. Előbb Dankl Viktor alatt szolgált, majd a Kárpátokba került, ahol bámulatra méltó, hősiesség magatartásával magára vonta a legfőbb hadvezetőség figyelmét. A haditetteiben gazdag főhadnagy az ellenséggel szemben tanúsított hősiesség magatartásáért a katonai bronzérmes kaptat, a katonai érdemkereszt szalagján, majd a III. osztályú vaskorona rendet, legujabban pedig a német császártól a vaskeresztet kapta meg. Klemann István öccse,

dr. Klemann József nagytelhetőségű, temesvári ügyvédnek, aki ezidőszent a temesvári 7-ik hadtest intendatúrájában, mint tartalékos főhadnagy fontos és felelősségteljes állást tölt be és méltán magára vonta az illetékes körök figyelmét.

— **Tisztek orvosi megvizsgálása.** A harctérről visszaérkezett és jelenleg magánápolásban levő, vagy szabadságolási igazolvánnyal ellátott tisztek és tisztjelöltek havi ellenőrző orvosi vizsgálata március 26-án és 27-én tartatik meg. Az érdekeltek a jelzett napokon délután 4 órakor az állomás egészségügyi főnökénél (Szentháromság-utca 2., II. em.) jelentkezni tartoznak. — **Bárdoss Béla százados, állomástiszt.**

— **A szabadoktatási bizottság előadása.** A szegedi szabadoktatási bizottság vasárnap délután tartotta meg az évi ciklusának utolsó előadását, nagyszámú hallgatóság előtt. Bevezetőül a katolikus tanítóképző énekkara énekelt *Naszády József* vezetésével. Majd *Sebes Ferenc* dr. piarista tanár tartotta meg ezután „Háboru és vallás” című értékes és tanulmányos előadását. Végül *Jánossy Gyula* tanfelügyelő intézett bucsubeszédet a közönséghez. Befejezőül a jelenlevők együttesen elétekelték a Himnuszot.

— **A hatósági burgonya árusítás.** A tanács megbizta *Völgyessy János* gazdász, hogy ismét vásároljon burgonyát. A gazdász most 15 vagon burgonyát vett, amelynek kiárusítása hétfőn kezdődött meg a városi bérházban felállított hatósági élelmiszer-üzletben.

— **A besorozott diákok érettségije.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter tudvalevőleg elrendelte, hogy azok a középiskolai diákok, akiket a legutóbbi sorozáson alkalmatlannak találtak, március végéig megkapják az érettségi bizonyítványukat. Szegeden hétfőn délelőtt tartották meg az állami és városi felsőkereskedelmi iskolákban a katonajelölt diákok érettségijét. Az állami felsőkereskedelmi iskolában *Kirchner Béla* főigazgató elnöklésével folytak le a vizsgálatok. Huszonegy tanulót bocsájtottak el ma végbizonyítvánnyal, akik közül tizenhat tanuló megfelelt, négy jól megfelelt, egy pedig jeles minősítést kapott. A vizsga után a főigazgató beszédet intézett a diákokhoz. — A városi kereskedelmi iskolában szintén ma volt az érettségi vizsgálat, dr. *Schack Béla* főigazgató elnöklésével. Itt tizennégy növendék kapott végbizonyítványt. A főigazgató megleghangú beszéd kíséretében bucsuztatta el a növendékeket.

— **A sebesült katonák szórakoztatása.** A szegedi honvédcsoportkórházban vasárnap délután négy órakor kabarét rendeztek a sebesült katonák szórakoztatására. A kabarét *Virágháty Lajos* rendezte és konferálta, aki mint népfőlkelő egészségügyi szolgálatot teljesít a kórházban. Közreműködtek: *K. Gömöri Vilma*, *Körmendy Kálmán* és *Szeghő Endre*, a szintársulat tagjai, kik alkalmi verseket adtak elő. *Vajda Jancsi* zenekara hazafias dalokat játszott. A szépen sikerült előadásért a

A napokban jelenik meg
**A „Nagy Háboru
Írásban és Képben”**

című folyóirat, mely 2 részből, összesen 50 füzetből áll.

Az I. rész: **Eszakon és Délen.**

A II. rész: **A nyugati harctér** címen.

Minden füzet ára 40 fillér.

Előfizetéseket elfogad **Várnay L.** könyvkereskedése SZEGED, Kárász-utca 9. szám.